

Muistoja lapsuudesta – Aili Kangasniemen sukuhaara

Isäni äiti Aili oli perheensä taitava ohjaaja ja sovun rakentaja perheen sisällä. Lapsuudesta on siksi jäänyt mieleen mm. yhdessä vietetyt merkkipäivät, jotka tavalla tai toisella aina rakentuivat ja kokosivat lapset yhteen saman katon alle, Karvian Kantin kylään. Kuvassa alhaalla olemme hänen lapsenlapsensa 90-vuotissyntymäpäivillä.

Hän loi tämän yhteisen hengen käsitteen myös lapsilleen, missä isäni Antti oli oiva perinteen jatkaja, kun juhlien järjestäminen oli sitä naisväen eli äitini ja meidän sisarusten hommaa. Sitkeästi kotijuhla-perinnettä jatkettiin sisareni lakitukseen saakka, minkä jälkeen juhlat on osin järjestetty kodin ulkopuolella.

Isäni jalanjäljissä olin päättänyt jatkaa esikoiseni Luran syntyessä, rippijuhlan muodossa, mikä sitten kokosikin isäni Etelä-Suomen sisarukset sekä osan Satakunnan sisaruksista, äitini isän puolen suvun lisäksi saman katon alle, vastauksena Luran kysymykseen, mistä hänen juurensa ovat muodostuneet? Samaa sukukuvan rakentamista olen jatkanut juhlissa sen jälkeen.

50 vuotta täyttäessäni lähdin myös ruohottuneita polkujani, joista serkkuni Sailan kanssa oli ollut keskustelua, kokoamaan. Tyttäreni sanat avasivat sen, että halu kuulua johonkin säilyy ihmisellä läpi elämän. Olen antanut hänelle siivet, nyt matkassa kuljettakoon häntä myös tieto juurista Pohjanmaan ja Satakunnan suunnassa. Toisessa kuvassa sitten Satakunnan sukua 50-vuotispäivilläni.

Aikoinaan johonkin kuuluminen oli yksinkertaisempaa, koska maa monesti satoi sukupolvet toisiinsa. Nykyisin, kun ihmisten tiet ovat johtaneet erilaisiin ammatteihin eri puolelle maata ja kisälliperinne on vähemmän aina ollut sitä, mikä suomalaisia eteenpäin työpoluillaan ohjaa johonkin kuuluminen on haastavampaa. Arki ja mahdollinen perhe-elämä kuljettaa omia polkujaan ja se, mihin kuuluu, jää kaiken lomaan.

En voi olla silti nostamatta esiin sitä, voisiko sukujen ja perheiden yhtenäisyys olla jotain, joka teitämme ohjaa myös jatkossa? Ja jos arjen keskellä pitäisi herätä siihen, että vaikka ihmiset liikkuu, sama verenperintö voisi jollain tasolla yhdistää? Ellei muutoin, niin muistojen muodossa?

Kirjoittanut Erja Halkola, hallituksen jäsen, Kangasniemen sukuhaara 3.9.2023

